קרפיפות רשות לעצמן, לדברי חכמים גגין וחצירות רשות אחת, קרפיפות רשות אחת הן, לדברי רבי שמעון כולן רשות אחת הן: תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דרב יהודה תניא °כוותיה דרב כל גגות העיר רשות אחת הן ואסור להעלות ולהוריד מן הגגין לחצר ומן החצר לגגין, וכלים ששבתו בחצר מותר לטלטלן בחצר, בגגין מותר לטלטלן בגגין ובלבד שלא יהא גג גבוה י' או נמוך י' דברי ר"מ וחכ"א כל אחד ואחד רשות לעצמו ואין מטלטלין בו אלא בד': תניא כוותיה דרב יהודה *אמר רבי כשהיינו לומדים תורה אצל ר"ש בתקוע היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף אחר עד שהיינו מגיעין אצל המעיין שהיינו רוחצין בו. אמר רבי יהודה מעשה בשעת הסכנה והיינו מעלין ס"ת מחצר לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף לקרות בו °אמרו לו אין שעת הסכנה ראיה: ר"ש אומר אחד גגין וכו': *אמר רב הלכה כר"ש והוא שלא עירבו אבל עירבו, לא דגזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר ושמואל אמר *בין עירבו בין שלא עירבו, וכן אמר ר' יוחנן (מי לחשך) בין עירבו ובין שלא עירבו, מתקיף לה רב חסדא לשמואל ולרבי יוחנן יאמרו שני כלים בחצר אחת זה מותר וזה אסור? ר"ש לטעמיה דלא גזר *דתנן א"ר שמעון למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר ועירבו שתי החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה וב' החיצונות אסורין זו עם זו ולא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דהא חצר להא חצר, ה"נ לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר מתיב רב ששת *ר"ש אומר אחד גגות אחד חצירות ואחד קרפיפות רשות אחת הן לכלים ששבתו בתוכן ולא לכלים ששבתו בתוך הבית אי אמרת בשלמא דעירבו היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת לה מאני דבתים בחצר? הוא מותיב לה והוא מפרק לה בכומתא וסודרא ת"ש

וקרפיפות רשות לעצמן. ואפילו הן של ב' אנשים מטלטלין מזה לזה דהאמר ר"מ כל גגות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דאין רשות מתחלקת מחמת שינוי בעלים אלא בתים לחודייהו מפני שהם תדירות לדירה דמה לי גגין ומה לי חצירות ומה לי קרפיפות אבל מגג לחצר ומגג לקרפף לר"מ לא ואפילו של איש אחד כדאמרינן גזירה משום תל ברה"ר וכ"ש כשהן של שנים ומחצר לקרפף נמי לא דשמעינן להו לרבנן לקמן בברייתא דאסור לטלטל מחצר לקרפף ור"מ לא שמעינן ליה דפליג עלייהו להקל אלא בחלוק רשויות דגגין הואיל ושמן שוה אבל ברשויות החלוקות בשמן לא שמעינן ליה דמיקל דדוקא קאמר ר"מ גגות דתשמישתן שוה וכן חצירות וכן קרפיפות ואפילו הן של שנים דבשינוי בעלים לא מיתסרי אלא בתים לר"מ וגגין לרבנן אבל בחלוק תשמיש ושינוי שם הרשות קפיד הלכך מחצר לקרפף אסור ואפילו הוא שלו ואינו יותר מבית סאתים דעל כרחך הנך קרפיפות באין יתירים על בית סאתים קאמר דאי ביתירים בהא לימא רבי שמעון מטלטלין הא כרמלית היא וליכא מאן דפליג דמחצר המשכן גמרי ועוד בהדיא אמרינן בשלהי עושין פסין* דפלוגתא דר"ש ורבנן בקרפף בית סאתים היא ואפילו חצר וקרפף של איש אחד אסרי רבנן דקאמרי התם קרפף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה נזרע רובו הרי הוא כגנה כו' ואמר רב הונא בריה דרב יהושע כו' וכי דייקת בה שמעינן מינה דלא שרי ר"ש אלא בקרפף בית סאתים ורבנן אסרי אע"ג דלחד גברא הוא: **לדברי חכמים**. {דלא גזרו משום תל} גגין וחצירות רשות אחת הן {ולא שיטלטל מגג לגג אם חלוקין בעליהן משום דגגין לרבנן כבתים משוי להו על ידי חלוק שלמטה אבל} מחצר של רבים לחצר של רבים מטלטלין, ומגג לחצר דרבים מטלטלין, ואע"ג דגג רשותא דידיה וחצר דשותפות כדתניא בברייתא לקמן הואיל וגג תשמיש שאינו תדיר הוא לא הוי ממש כבית ומטלטל ממנו לחצר: **קרפיפות רשות אחת**. ואפילו הן של שנים דכל רשות ששמו שוה מותר לו חוץ מן הגגין, אבל מחצר לקרפף אפילו דחד גברא אסיר ולא דמי לגג וחצר דתשמישתיה דגג שוה לחצר הוא והכי שמיע ליה לרב יהודה וממתניתין דייק לה מדקאמר ר"ש "כולן רשות אחת "מכלל דרבנן לאו חדא רשותא משוי להו לכולהו וברייתא מסייעא ליה לקמן דקתני "גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן, וחצר ומרפסת כב' חצירות דמי" ומדוקיא דידה דלא תנא בה קרפף ומבוי מוקמינן לה כרבנן, דאי ר"ש אפילו קרפף נמי מישתרי בהדי חצר ואי ר"מ גג וחצר לא מישתרו דהא בהדיא אסר במתני' מנמוך לגבוה: **לדברי ר"ש כולן רשות אחת**. דלא תימא הא דא"ר שמעון אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כל חדא וחדא רשותא באנפי נפשיה משוי לה גגין לעצמן וחצירות לעצמן וקרפיפות לעצמן דהא סברא לר"מ אית ליה אבל ר"ש כולהו חדא רשותא משוי להו והכי שמיע ליה לרב יהודה וברייתא מסייעא ליה דתניא כוותיה לקמן "היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לחצר ומחצר לקרפף": **תניא כוותיה דרב**. דאמר לעיל (שם.) בגגין השוין לרבנן דאין מטלטלין בו אלא בד' דאסרי אהדדי ולא אמרינן גוד אסיק במחיצות שאין ניכרות: **רשות אחת**. ומטלטלין מזה לזה: **ואסור להעלות ולהוריד**. ר"מ לטעמיה דגזר משום תל: **מותר לטלטלן בחצר**. אע"פ שלא עירבה וה"ה לשאר חצירות: **רשות לעצמו**. ואין מטלטלין מזה לזה אפילו בתוך ד': **ואין מטלטלין בו**. אפילו בגג עצמו: **תניא כוותיה דרב יהודה**. אליבא דר"ש: **שמן**. לסוך בו: **אלונטית**. להסתפג בה: מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף כולהו גרסינן: **והוא שלא עירבו** בני החצירות כל אחת לעצמה דהשתא לא שכיחי כלי הבתים בחצר וליכא למיגזר אי שרית להוציא כלים ששבתו בזו להכניסן לחברתה אתי לאפוקי נמי לה כלי הבית: **אבל עירבו**. כל חצר לעצמה ולא עירבו ב' החצירות יחד אסור לטלטל מזו לזו אפילו כלי החצר דכיון דשכיחי מאני דבתים בחצר גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים שבחצר זו לחצר זו ור"ש מודה בהו דקתני "אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית": **מי לחשך**. לא גרסינן: **היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר**. דאיצטריך למיתני "אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית": ***בכומתא וסודרא**. ששבתו בתוך הבית והוציאן לחצר דרך מלבוש:

אכשי

אמר רב הלכה כר"ש והוא שלא עירבו. אין לפרש דר"ש אין מחלק בין עירבו ולא עירבו ורב בלא עירבו סבר ליה כוותיה דא"כ בסמוך דפריך רב חסדא לשמואל ור' יוחנן יאמרו ב' כלים בחצר אחת זה אסור וזה מותר לרב נמי תיקשי אליבא דר"ש ורב ששת נמי דפריך לרב אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת מאני דבתים בחצר הא רב נמי מודה דר"ש אפילו בעירבו קאמר ולכך נראה דרב סבר דר"ש גופיה לא אמר אלא כשלא עירבו והשתא (א) סברת שמואל איפכא מדרב דשמואל לא גזר הכא דאמר בין עירבו בין לא עירבו וגבי שלש חצירות גזר דסבר כרבנן דאמרי שלשתן אסורות לשיטת ר"ת דמי שהוציאוהו (לעיל מח: ד"ה רשות) ורב הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם כר"ש ועוד דמשני הכא שמואל דר"ש לטעמיה דלא גזר משמע דסבר כוותיה בההיא דג' חצירות ולשיטת ר"ת סבר כרבנן:

ושמואל אומר בין עירבו בין לא עירבו. והא דאמר *שמואל בגיטין בהזורק (דף עט:) לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי גשמים בגגו של חבירו אומר ר"י דהתם לקלוט (ב) ולהוליך לביתו קאמר דכמו שאסור לטלטל כלים ששבתו בבית לחצר ולגג שלא עירבו אפילו לר"ש כן אסור מגג וחצר לבית ודווקא מגגו של חבירו אבל מגג של עצמו יכול לקלוט ולהוליך לביתו ואין גג של חבירו אוסר עליו דשמואל לטעמיה דאמר לעיל גוד אסיק מחיצתא וא"ת מאי קמ"ל שמואל פשיטא דאסור להוליך לביתו וי"ל דאשמעינן דאע"פ שקולט מן האויר ועדיין לא נגעו מי גשמים בגג:

מי לחשך. רש"י לא גרס ליה ואור"י דאיתא בתורת כהנים בכמה מקומות ור"ת נמי גרס ליה ומפרש מי השמיעך הלכה כר"ש בין עירבו ובין לא עירבו ורבינו שמואל פירש דקאי ארב כלומר מי הגיד לך שאתה מחלק ביניהם אינו כן אלא בין עירבו ובין לא עירבו ואית דגרסי מלחשך בתיבה אחת ומפרשי שנולד מלחש: [כדאיתא ביומא פב:]

גג

עין משפט נר מצוה

ד א מיי' פ"ג מהלכות עירובין הלכה יח סמג עשין א טור ש"ע א"ח סי' שעב סעיף א:

[נ"ל רב יהודה אמר שמואל]

◆

רבינו חננאל

וקרפיפות רשות לעצמן לדברי חכמים גגין רשות לעצמן וחצרות רשות לעצמן וקרפיפות רשו' לעצמן. לדברי ר' שמעון רשות אחת הן. תניא כוותיה דרב כל גגות העיר רשות אחת הן. ואסור להעלות ולהוריד מגג לחצר ומחצר לגג. וכלים ששבתו בחצר מותר לטלטלן בכל החצר וכלים ששבתו בגגין מותר לטלטלן בכל הגגין ובלבד שלא יהי' גג גבוה י' טפחים או נמוך י' טפחים וחכ"א כל אחד ואחד רשות לעצמו. ואין מטלטלין בו אלא בד' אמות. תניא כרב יהודה. א"ר כשהיינו למדין תורה אצל ר' שמעון בתקוע היינו מעלין לו שמן ואלונטית מחצר לגג ומגג לקרפף ודברים פשוטין הן: פיסקא ר' שמעון אומר אחד גגות כו' אמר רב יהודה הלכה כר' שמעון והוא שלא עירבו בחצרות אבל עירבו בחצרות חיישינן דלמא אתי לאפוקי מני דשבתו בבתים לחצר ואתי לטלטולי מן החצר לגגין ולקרפיפות. ושמואל ור' יוחנן תרווייהו שוין בין עירבו ובין לא עירבו הלכתא כר' שמעון ואקשינן עלייהו אי בשעירבו ואפיקו מני דבתים לחצר יאמרו ב' כלים בחצר אחד והני מני דקנו שביתה בחצר שרו והני מני דקנו שביתה בבתים אסירי. ופרקינן אין ר' שמעון לטעמי' דלא גזר דתנן א"ר שמעון למה"ד לג' חצרות שפתוחות זו לזו כו' עד הכא נמי לא גזר דלמא אתי לאפוקי מני דבתים לחצר מתיב רב ששת ר' שמעון אמר אחד גגות כו' ואי אמר בשלא עירבו אי לא עירבו מני דבתים לחצר היכי משכחת להו ופריק רב ששת אליבא דרב לעולם בשלא עירבו והני מני דקנו שביתה בבתים דמשכחי בחצר היכי משכחת לה כגון כונתרא וסודרא דאינון כלי מלבוש ולבשם בבית ויצא בחצר ונזדמן לו ופשט אותם מעליו ונשארו בחצר. וכהאי וכיוצא בהן תנן. ולא לכלים ששבתו בתוך הבית

נושאן (צ"ג ע"ב)
מה' רב וריוחנן
ושמואל בשלת
רש"י - דכולן
רשות אחת הן
רב - רק אם
לא עירבו
החצרות עם
הבתים
שמואל - בין
עירבו בין לא
עירבו -
ולא גזרינן שמא
יטלטלו כלים
ששבתו בבית
זה לחצר
אחרת (במרות
דכלי הבית
נמצאים
בחצר הראשון
מ"קנה
קושיות:
△ - צ"ל כג
▽ - צ"ל שמואל

מסורת הש"ס

שבת קמז: [מנחות עב.]

דף כג.

לעיל עד.

לעיל מה: עח.

[לעיל סט. וש"נ]

◆

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר וכו' והשתא ניחא סברת שמואל: (ב) ד"ה ושמואל וכו' אומ' ר"י דהתם לקלוט. נ"ב ע"ל דף לט בד"ה לא יעמוד:

◆

גליון הש"ס

גמ' אמרו לו אין שעת הסכנה ראיה. עי' מג"א סי' שז ס"ק ח:

[פי' רש"י לעיל פד:]